

[Indenrigsministeren.]

min Mening betegner 1941-Udvalgets Forslag det yderste af det, jeg ønsker at gaa med til paa en Række Omraader. Det er rigtigt, at de Beløb, der efter de to Udvalgs Forslag stilles til Raadighed, er forskellige, og det kan synes, som om 1940-Udvalgets Beløb er større end 1941-Udvalgets. Det afhænger dog af, hvor meget man til sin Tid vil bruge og bevilge til det forretningsmæssige Byggeri. Men naturligvis, Ansættelsen af Beløbene maa altid bero paa et Skøn, og jeg vil dertil føje, at skulde det vise sig — hvad jeg nu ikke tror —, at de Beløb, der er bevilget, skulde være for smaa, ja, saa har man jo altid til sin Tid Lov til at tage Problemet op igen og søge bevilget endnu større Beløb.

Det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard syntes at mene, at det var en Fordel med en variabel Rente, som foreslaaet af 1940-Udvalget. Efter min Mening vilde det være forkert. Den Rente, som er foreslaaet i mit Lovforslag, og som ogsaa er foreslaaet i 1941-Udvalgets Forslag, er saa lav, at den, alle Forhold taget i Betragtning, maa siges at være rimelig, og det vil efter min Opfattelse være en Fordel, at man har en fast Rente. Det er rimeligt, at ikke alene Kommuner og Byggeselskaber og andre ved, hvor de er henne, men at ogsaa Staten ved det. Skulde det saa vise sig, at den Rente, der er foreslaaet, alle Forhold taget i Betragtning, er for lav, kan Rigsdagen jo til enhver Tid ændre Renten.

Det ærede Medlem talte derefter om det private Byggeri, det forretningsmæssige Byggeri, som ganske øjensynlig ikke havde det ærede Medlems Kærlighed — i alt Fald ikke den helt store! Jeg vil for min Part sige, at jeg lægger ganske overordentlig stor Vægt paa de Paragraffer i Lovforslaget, der beskæftiger sig med det saakaldte forretningsmæssige Byggeri. Det ærede Medlem var betænkelig ved, at der ikke var givet faste Retningslinier for, hvor store Beløb der hvert Aar skulde stilles til Raadighed for dette Byggeri. Jeg anser det for at være en af Fordelene ved Lovforslaget, at saadanne faste Beløb ikke er nævnt. Det maa anses som en praktisk Ordning, at det er Finansudvalget, der efter en Betragtning af Forholdene, saadan som de i det hele ligger ud over Landet, kommer til at bestemme, hvor meget der hvert Aar skal sættes ind paa dette Omraade. Altsaa det bliver Finansudvalget, der ud fra en Bedømmelse af alle foreliggende Forhold bestemmer Beløbets Højde, og jeg kan, saadan som det hele ligger, ikke forstaa, at nogen mener at have

Raad til at sige, at vi godt kunde lade være med at tage dette Byggeri i Betragtning. Forholdene er nu engang saadan i Øjeblikket paa det bolig-mæssige Omraade, at der er Grund til at kalde paa alle gode Kræfter.

Saa talte det ærede Medlem videre om 2- eller 3-Børnssystemet bolig-mæssigt set, om det var rigtigt at nøjes med at betragte en 3-Børnsfamilie som børnerig, eller om man, som 1940-Udvalget har ønsket det, skulde gaa ned til at betragte en 2-Børnsfamilie som børnerig. Jeg synes, det ligger saadan, at det, det først og fremmest drejer sig om, er at skaffe Lejligheder til 3-Børnsfamilier, og det kan vist egentlig give os nok at bestille. Skulde saa det Øjeblik komme, da vi kan sige: nu er det Problem klaret — ja, saa kan vi altid give os til at drøfte, om vi ogsaa skal hjælpe de andre. Det er rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at der kommer og kan komme visse Ubehageligheder i Overgangstiden, herved forstaaet det Tidspunkt, hvor et af de 3 Børn bliver voksen, saa at Familien ikke kan faa Tilskud. Men nøjagtigt det samme vil jo kunne gøres gældende, hvis man gennemfører 2-Børnssystemet, ja, endogsaa hvis man gik saa vidt, at man kom ind paa 1-Børnssystemet.

Med Hensyn til Normalvedtægter, som det ærede Medlem ogsaa var inde paa, skal jeg ikke ofre mange Bemærkninger paa dem, hvad det ærede Medlem jo heller ikke selv gjorde, sikkert ud fra den Betragtning — som jeg synes er rigtig —, at Indholdet af dem bedst og mest hensigtsmæssigt vil kunne drøftes i et kommende Udvalg. Jeg vil dog sige — for øvrigt i Overensstemmelse med det ærede Medlem Hr. Johs. Christiansen —, at jeg finder det rimeligt, at Opsparingen i et beskedent Omfang kommer Lejerne til gode, et System, som jo ingenlunde er nyt, men som allerede praktiseres i Andelsboligselskaber. Naturligvis kan man sige, at det Beløb, som Lejerne til sin Tid faar, ikke er stort, og det er rigtigt, men det er dog saa meget, at det kan mærkes, og jeg tror, at det, man navnlig fra de paagældende Lejeres Side vil lægge Vægt paa, er dette, at de vil se det som en Retfærdighedshandling, der øves over for dem.

Det ærede Medlem Hr. Jensen-Broby var ogsaa inde paa en Omtale af Forholdet mellem det forretningsmæssige og det sociale Byggeri, og han nævnte herunder, at det syntes at være en Kendsgerning, at de private Bygherrer blev forfordelt ved Materiale-tildelingen i Forhold til de sociale Bygherrer. Noget saadant maa naturligvis ikke finde Sted, og paa den givne Foranledning skal